

høist maatte være 2 Tommer i Høide og Brede. I det af Landstinget vedtagne Forslag vare disse Maal forøgede til høist 4 Tommer i Høide og 6 Tommer i Brede. Da Udbildninger af saadan Størrelse imidlertid vilde medføre praktiske Ulemper ved Indretningen af Registret, der skal indeholde en hel Række af Rubriker (jvfr. Bemærkningerne til § 3 i Regjeringens oprindelige Lovforslag), foruden den Rubrik, hvori Udbildningen indsættes, og i hvilket derfor hver enkelt Rubrik maa gjøres saa lille som muligt, og da man fremdeles maa holde for, at den i det oprindelige Lovforslag fastsatte Størrelse for Udbildningerne ikke er for ringe, har man bibeholdt denne Størrelse, der svarer til den, der er fastsat i den for det tydske Rige gjældende Lov om dette Omne.

Ifølge § 6 Nr. 1 i det af Landstinget vedtagne Forslag skal Indregistreringen af Anmeldelsen negtes, naar Mærket udelukkende består „i Tal eller i Ord eller i Bogstaver“, medens det i den tilsvarende Bestemmelse i Regjeringens oprindelige Forslag (§ 4 Nr. 3) hed: „i Tal, Bogstaver eller Ord“; denne sidste Redaktion er gjenoptaget i nærværende Lovforslag, idet herved paa en tydeligere Maade udtales, at ikke blot Mærker, der udelukkende indeholde enten Tal eller Ord eller Bogstaver, men ogsaa Mærker, der alene indeholde Kombinationer af disse, ere udelukkede fra at indregistreres.

Medens det oprindelige Lovforslags Forskrifter om lokale Indregistreringer som naturlig Konsekvens maatte medføre, at enhver Anmeldelse, der ikke stred imod Lovforslagets Bestemmelser, indregistreredes uden forudgaaende Undersøgelse af, hvorvidt det samme Mærke allerede tidligere maatte være anmeldt af en Anden, kunde det synes, som om Indførelsen af et Centralregister naturlig maatte lede til, at det paalagdes Registratør som Pligt forinden Indregistreringen at undersøge, om Anmelderen ikke maatte vige for en tidligere Anmelder, og en saadan Bestemmelse er ogsaa indsat i det af Landstinget vedtagne Forslag, ifølge hvis § 6 Nr. 5 Indregistreringen af Anmeldelsen skal negtes, „naar det samme Varemærke allerede tidligere behørig er anmeldt af en Anden“. En saadan Bestemmelse vilde imidlertid medføre ufebydelige praktiske Ulemper. Det er nemlig klart, at i samme Omfang, som Antallet af beskyttede Varemærker vøges, vil Vanskeligheden for Registratør ved at beholde en fuldstændig Oversigt over disse forøges, og han vilde saaledes, for at kunne efterkomme den omhandlede Forpligtelse, være nødsaget til forud for enhver enkelt Indregistrering nøagtigt at gennemgaa det hele Register. At dette imidlertid, naar i Tidens Løb Registeret er blevet vidtløftigt, vilde være et saa godt som uoverkommeligt Arbejde, idet det ofte vilde blive nødvendigt at sammenholde Mærker, der ligne hinanden, er indlysende, og naar, hvad vel vil kunne ske, mange Mærker paa een Dag eller dog med korte Mellemrum anmeldes, vilde Indregistreringen forsinkes

i en betænelig Grad. Af endnu større Betydning er det dog, at den hele Undersøgelse og Afgjørelse af Spørgsmaalet om, hvem af flere Anmeldere der er den bedst berettigede til Brugen af et Varemærke, efter sin Natur ikke bør være noget Dvrighedsanliggende, men tilkomme Domstolene. Ved den forestrevede Besjæftigelse om de stedfundne Indregistreringer samt ved at der er givet Alle Udgang til selv at efterse Registeret er der ogsaa sørget for, at Enhver kan skaffe sig tilstrækkelig Oplysning om tidligere indregistrerede Mærker. Man har derfor ikke troet at burde paalægge Registratør en Forpligtelse som den omhandlede, og den af Landstinget indsatte Bestemmelse er derfor ikke optaget i nærværende Lovforslag. Da det imidlertid maa erkendes, at Registratør, der i mange Tilfælde uden at gennemgaa Registeret vil kunne se, at et anmeldt Mærke allerede tidligere er anmeldt af en Anden, i saa Fald bør underrette Anmelderen herom, uden at dog dennes Ret til at forlange Mærket indregistreret derved afskjæres, har man i Overensstemmelse med et af et Mindretal i Folkethingsudvalget derom stillet Forslag, i Paragrafens Slutning optaget en Bestemmelse, der gjør dette til Pligt for Registratør.

Da Bestemmelserne om, i hvilke Tilfælde et indregistreret Mærke bliver at udslette af Registeret, saa vidt muligt bør være udtømmende, for at ingen Tvivl i saa Henseende skal opstaa, er der dels i Overensstemmelse med Regjeringens oprindelige Lovforslag, dels i Overensstemmelse med det af Folkethingsudvalget stillede Forslag i nærværende Lovforslags § 7 tilføjet nogle Tilfælde, i hvilke Udslættelse af Registeret maa finde Sted.

I § 9 af det af Landstinget vedtagne Lovforslag indeholdes den Bestemmelse, at der for en Anmeldning i Registeret om, at en Anden end Anmelderen har erholdt Eneret paa et Mærke, ingen Kjendelse bliver at erlægge. Denne Bestemmelse er her udeladt, da en saadan „Anmeldning“ — afsat fra det i § 12, 2. Stykke, nævnte Tilfælde, hvor det imidlertid er en Selvsølgelse, at der for en Bemærkning i Registeret ingen Betaling skal ydes —, maa betragtes som en hel ny Indregistrering, for hvilken den sædvanlige Kjendelse bør erlægges. Da der derhos, saaledes som Lovforslaget af Landstinget er ændret, hvorved Bestemmelserne om fornyede Indregistreringer i Tilfælde af Flytning fra en Kreds til en anden ere bortfaldne, kun bliver Tale om een Indregistrering, idet den i § 7 Nr. 3 ommeldte fornyede Anmeldelse ikke er en Indregistrering, og Udtrykket som „den første“ eller „en fornyet“ Indregistrering derfor ikke længere passe, er § 9 omredigeret i Overensstemmelse hermed.

Undredaktionen af de i Landstingsforslagets § 18 indeholdte Straffebestemmelser og den dermed i Forbindelse staaende Udelættelse af samme Forslags § 20, 1ste Stykke, 2det Punktum, er foretaget i Overensstemmelse med det af Folkethingsudvalgets Mindretal derom stillede Forslag.